

SÓC COM SÓC

11 de setembre de 2014

Estimat diari,

Em dic Sara García. Tinc 12 anys i demà començo una nova etapa en la meua vida ja que inicio l'ESO. Per tant, he decidit que, a partir d'avui, vull deixar per escrit totes les coses importants o significatives que em passin i així en acabar aquesta fase de la meua vida podré llegir tots els moments, ja siguin bons o no tan bons, pels quals he passat. Ara mateix només espero que el dia de demà sigui inoblidable, perquè de fet avui estic bastant nerviosa ja que no coneixeré a ningú.

12 de setembre de 2014

Docs bé, primer dia superat. Avui únicament ens han explicat les normes del centre. Tot i que no he pogut parlar massa amb cap alumne, ja he vist a un grup de nois i noies amb els que em podria avenir bastant bé.

16 de setembre de 2014

Ja per fi torno a escriure després de tants dies. Finalment, m'he acabat fent amiga d'aquell grup de gent de la qual vaig parlar l'altre dia. De fet, ja hem fet plans per anar un dia per Barcelona ja que el mes que ve és l'aniversari de la Maria i li volíem comprar alguna regal entre tots.

02 d'octubre de 2014

Per fi ha arribat el dia en que hem anat a Barcelona, però la veritat és que la cosa no ha anat tan bé com m'esperava, i és que ha passat el següent:

Vam anar cap allà sobre les deu del matí ja que volíem aprofitar el dia al màxim. Primer vam estar fent una volta per La Rambla; fins aquí tot perfecte. Tot seguit, vam anar fins al centre comercial El Maremagnum per així poder comprar el que volíem.

Per començar, vam entrar a una botiga de complements que estava a la segona planta i allà vam trobar un penjoll que estàvem tots segurs que li

encantaria. Seguidament em van acompanyar tots a una botiga de roba que hi havia per el centre comercial en la qual havia vist uns pantalons que m'havien agradat molt. Vam anar cap allà i una vegada a dins vaig anar directament a pel que volia. Vaig buscar la meva talla i la més gran que vaig trobar va ser la trenta-vuit. Sorpresa vaig anar a preguntar-li a un noi que treballava allà si tenia més talles a dintre al magatzem ja que a fora només quedaven fins a la trenta-vuit. El noi es va posar a riure escandalosament i un cop va parar de fer-ho, em va dir que ja no hi haurien ni d'estar les de la talla trenta-vuit. Va continuar dient-me que a lo millor el problema no estava en els pantalons sinó en el meu cos. En l'escoltar això l'únic que volia fer era posar-me a plorar; així que vaig sortir de la botiga, els vaig dir als meus amics de tornar a casa i aquí estic, escrivint això després d'haver vomitat.

M'he posat a veure revistes on surten models amb cossos molt primos i pel que veig això és el que la gent veu bé i el que és correcte. Així que la manera més ràpida que he trobat per poder aconseguir aquest cos ràpidament és vomitant.

15 de desembre de 2014

No puc més... Ja no sé què fer. Ja no sé quina excusa donar-li als meus amics de per què no porto esmorzar a l'institut. Tota l'estona em diuen que faig cara de cansada, que se'm veu consumida tant la cara com el cos, massa prima i és que en el fons tenen raó. Als matins ja mai em miro al mirall, no em vull veure perquè sé que faig ulleres. Només vull que em deixin tranquil·la, ja que aquesta és la decisió que he pres.

12 de gener de 2015

Gràcies. Això és tot el que els puc dir a tota la gent que m'ha ajudat a sortir-me'n d'això, a sortir d'aquest cicle malaltís que havia agafat, vomitant sempre després de cada menjar o simplement de no menjar, únicament i simple pel fet que volia tenir un cos deu, un cos perfecte, en altres paraules, el cos que volia la gent no el cos que jo volia tenir. Sé que sense ells no hagués pogut sortir-me'n tan fàcilment.

I és que ara tinc clar que m'he d'estimar tal com sóc... ja pesi 80 quilos o 50, sigui alta o baixa...Jo sóc com sóc i m'agrado així.